

at vi kan naa til det, vi har kæmpet for: fuld Ligestilling mellem Mand og Hustru med Hensyn til Børnene.

De Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet, skal jeg ikke udtale mig nærmere om, før de er motiveret fra anden Side.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale de af hele Udvalget og af Flertallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Trier: Den ærede Ordfører har allerede i ret kraftige Ord antydet det samme, som nu jeg vil gaa lidt nærmere ind paa. En øvet Læser vil i den kortfattede, i dæmpede Toner holdte Betænkning se et interessant socialt Skuespil af almengyldigt Indhold udfolde sig. To Samfundsgrupper staar overfor hinanden. Den ene er Landstingsudvalget, hele Udvalget, alle Partier, bag det Landstinget, alle Partier, ved Siden af det sikkert Folketinget, alle Partier, det vil sige hele den ene Hovedpart af den lovgivende Magt, den, der er Udtryk for Befolkningen, dens Tanker og dens Krav. For denne Gruppe er Fællesskabet mellem Forældrene i Udøvelsen af Værgemaalene over deres Børn en ganske naturlig Følge af den Ordning, man ivoerigt er i Færd med at indføre i Forholdet mellem Mand og Hustru som to ligeberettigede Magter, hvor det gælder Løsningen af Ægteskabets og Familielivets Opgaver, særlig Faderens og Moderens ligelige Del i Arbejdet for deres Børns Velfærd og Børnenes Interesse, i at deres Forældre kan komme dem i Møde jævnbrydige i Myndighed og Indflydelse — saa maa i øvrigt Forholdene forme sig i Overensstemmelse med den Personlighed, hver af Forældrene sidder inde med. Det er derhos et Retfærdighedskrav, der her foreligger, og mange brave Mennesker er ikke fri for en vis skamfuld Følelse af, i hvor høj Grad man hidtil paa dette Omraade har stillet Retfærdigheden i Skammekrogen. Det føles stærkere nu end før, efter at Kvinderne er vaagnet til Bevisthed om deres menneskelige Opgavers Omfang og deres Kræfters voksende Rækkevidde. Ogsaa Mandens og Hustruens Fællesskab om Værgemaalene over deres Børn melder sig da til Ordning ved Lov, og Rigsdagen har udtalt sit Ønske derom. Men udenfor Scenen og senere indenfor høres samtidig en anden Gruppe med stærk Stemme gribe ind. De kendte Ord „Det skal ej ske!“ lyder paa ny — det *kan* ikke gøres, og derfor *maa* man ikke prøve paa at gøre det. Det er Juristerne og Administrationen, der rykker frem, den juridiske og administrative Side, som de kaldes i Be-

tænkningen. Vi Jurister, siger de, ser Uklarhed og Usikkerhed brede sig som et Kaos over de paagældende Forhold, naar Myndigheden her ikke i hvert enkelt Tilfælde og en Gang for alle, er samlet paa en enkelt Haand, det vil sige Mandens. Vi Administrationens Tjenere, stemmer de andre i, forudser det øgede Besvær, den Forsinkelse af alle Afgørelser, den Tilside-sættelse af Børnenes Ret, som vil kunne blive og næsten maa blive Frugten af dette Fællesskab mellem Forældrene.

Hvordan mon dette Mellemværende mellem de to kæmpende Grupper vil ende — endnu er jo Skuespillets sidste Scener ikke skrevet. Hvis Flertallet i Udvalget ogsaa viser sig at have Flertal i Tinget, saa vil det sige, at Lovgivningsmagten ærbødigt eftergivende sænker sit Sværd for de to Forbunds-fællers sikkert optrædende Kor, bøjer sig ydmygt, som man bøjer sig for sine uejlbare Autoriteter, Retfærdighedens Krav falder ud af dens Hænder, Fremskridtet lægges til Side, og Tæppet gaar ned under Dødsstilhed. Skuespillet er ikke nyt, det gentager sig stadig. Det bestaaendes og tilvantes Kamp mod Retfærdighedskravet og Fremskridtskravet, det er Stykkets Indhold. Det er let at forstaa, at netop Juristerne og Administrationen bliver det bestaaendes Ordførere. I visse Maader har det bestaaende Ret. Naturligvis er der Vanskeligheder, hver Gang den vante Vej skal forlades, og der fra gammelt skal svinges over i nyt — Menneskene er jo, som alle erkender, Vanedyr. Saa smidige Lemmerne kan være indenfor de vante Enemærker, saa stive bliver de tidt udenfor dem, ogsaa let Hovedet kan tumle med de indekserede Begreber og gammelkendte Forhold, saa tungt arbejdende bliver det tidt, naar det er et helt nyt Læs, der skal trækkes igennem. Og naturligvis føler Administrationen og Juristerne Vanskeligheden ved det nye, det er dem, der til daglig har med disse Forhold at gøre. Hvor ofte gør det dem ikke misfornøjede og uvillige overfor Tanken om Forandringer. Jeg tror f. Eks., at havde Gennemsnittet af Juristerne skullet raade, havde vi ikke faaet nogen Retsreform, havde Gennemsnittet af Administrationens ledende Kræfter haft det afgørende Ord, havde vi ikke faaet nogen fri Forfatning. Men Fremskridtsmændene har dog hidtil i det store og hele ikke ladet sig holde tilbage af Stilstandsmændene eller lagt Hænderne i Skødet eller Sagen, paa Pulterkammeret af Frygt for de Vanskeligheder, man har skræmmed med. Kravet er retfærdigt, har man sagt, saa maa det gennem-